

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianae, 1661

VII. De Conciliis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

mus, & decernimus, quod omnes Medici cum ad infirmos in lecto iacentes vocati fuerint, ipsos ante omnia moneant, ut idoneo confessori omnia peccata sua iuxta ritum S.R.E. confiteantur, neq; tertio die ulterius eos visitent, nisi longius tempus infirmo confessor ob aliquam rationabilem causam, super quo eius conscientiam oneramus, concesserit, & eis per fidem confessoris scriptam confiteantur, quod infirmi, ut praxmittitur, peccata sua confessi fuerint. Coniunctos vero, ac omnes familiares & domesticos infirmi in Domino rogamus & moneamus, ut de infirmitate parochum certiorem faciant, ac tam parochus, quam conjuncti & familiares praxfati infirmum ad confessionem peccatorum suadeant & inducant. Quod si qui Medicorum praxmittitur non observaverint, ultra poenam in dicta constitutione contentas, quas incurere declaramus, perpetuo sint infames, & gradu medicinx; quo insigniti erant, omnino priventur, & à Collegio seu universitate Medicorum ejiciantur, ac poena etiam pecuniaria arbitrio ordinariorum, ubi deliquerint, multentur. Et, ut haec omnia inviolabiliter observentur, volumus, & eadem auctoritate precipimus & mandamus, ut nullus possit, ac ubique locorum Medicina Doctoretur, aut ei quomodolibet medendi facultas à quovis collegio & universitate concedatur, nisi omnia in praesenti nostra constitutione contenta medio eorum juramento, coram Notario publico & testibus, observare in eorum manibus, vel ordinarij juerint, & de hujusmodi juramenti in privilegio, seu licentia medendi specialis mentio fiat. Quod si collegia & universitates praxfate non recepto à promovendis juramento hujusmodi, eosdem ad gradum praedictum promoverint, aut eosdem medendi licentiam praxfiterint, poenam privationis facultatis alios ulterius doctorandi incurrant. Mandantes in virtute sanctae obedientiae omnibus & singulis venerabilibus fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis, quatenus in civitatibus & diocesis propriis, praesentes nostras literas publicari faciant, ac juramentum praedictum à Medicis iam promovis, seu licentiam medendi habentibus, omnibus iuris remedijs exigant, neque aliquos ad medendum in civitatibus & diocesis praedictis admittant, nisi eis confiterentur eosdem juramentum hujusmodi praxfuisse, & contumaces, & jurare ac juramentum hujusmodi jam praxfatum exhibere recusantes, gradu medicinx, & omnibus privilegijs eidem Medicis, tam conjunctim, quam divisim eis & eorum cultibet concessis per quovis etiam Romanos Pontifices privent, ac ab ingressu Ecclesiae atceant donec recipuerint. Rom. 9. Martij 1566.

Gregorius XIII.

Medici Judaei & infideles ad Christianorum curandos morbos non admittantur.

CAP. II.

Alia pia mem. Paulus Papa quartus praedecessor noster edita perpetua constitutione inter alia fancivit, ne Medici Judaei etiam vocati & rogati ad Christianorum agrotantium curam accedere, aut illi interesse possent, quam constitutionem postea Pius Papa quintus etiam praedecessor noster per suas literas approbavit, innovavit, & confirmavit, & sub imitatione divini iudicii praxcepit & mandavit, omnia in eadem constitutione contenta in posterum firmiter observari, non solum in terris & dominijs sanctae Romanae Ecclesiae subjectis, sed etiam ubique locorum. Quia tamen nobis non sine magna animi nostri molestia innotuit, ea minime observari, sed multos adhuc ex Christianis hominibus esse, qui dum suos corporum languotes illicitis medijs, & praecipue Iudaeorum ac aliorum infidelium opera sanari cupiunt, verè salutis animarum suarum & corporum simul immemores sunt, & (quod valde dolendum est) in damna-

tionis aeternae maximum saepe discrimen incidunt, medicis Judaeis & infidelibus hujusmodi ad ipsorum curantem vocatis & adhibitis: unde fit, ut & Judaeis ac alijs infidelibus magna detur delinquendi occasio, & simul salutare praedecessor noster ab Innocentio Papa III. similiter praedecessore nostro in Concilio generali quondam emissum, & deinde à praedicto Pio V. innovatum, quod omnes medici cum ad infirmos in lecto iacentes vocati essent, ipsos ante omnia moneant, ut idoneo confessori omnia peccata sua iuxta ritum sanctae Romanae Ecclesiae confiterentur, neque tertio die ulterius eos visitent nisi longius tempus infirmo confessor ob aliquam rationabilem causam, super quo eius conscientia onerabatur, concessisset, & eis per fidem confessoris scriptam factam constaret, quod infirmi peccata sua confessi fuissent. Idcirco nos iam Judaeos, qui adversus mandata hujusmodi Apostolica committere audent, quàm Christianos qui illos ad se accerunt, vel medendi licentiam concedunt, & viam ad delinquendum eisdem aperiant, coetere volentes, supradictas praedecessorum nostrorum constitutiones, auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, confirmamus, & innovamus, ac inviolabiliter observari mandamus, atq; hac nostra in perpetuum valitura constitutione, eisdem constitutionibus & praecipis pro firmiori illorum observatione adtendentes, universis utriusq; sexus Christi fidelibus districte inhibemus & interdiciamus, ne posthac Judaeos vel alios infideles ad ipsorum Christianorum agrotantium & infirmorum curam vocent, seu admittant, aut vocati, admittitive faciant, concedant, vel permittant.

TITVLVS VII. DE CONCILIIS.

Leo Decimus, in Concilio Lateranensi.

Summa Pontificia auctoritas supra Concilium esse multis exen- tula & praegnantia sanctorum in Concilio Basiliensi decreta abolitio- ne probatur.

CAP. I.

Post aeternus gregem suum usque ad consummationem seculi nunquam deseruit, ita Apostolo teste, obedientiam dilexit, ut pro expiando primi parentis inobedientiae peccato seipsum humiliaverit, factus obediens usq; ad mortem, migraturus vero ex mundo ad patrem, in soliditate petrae Petrum ejusq; successoris vicarios suos instituit, quibus ex libro Regum e testimonio ita obedire necesse est, ut qui non obedierit morte moriatur, & ut alibi legitur, in Ecclesia esse non potest qui Romani Pontificis cathedram deserit, quoniam à Augustino & Gregorioq; auctoribus, sola obedientia est mater, custosq; omnium virtutum, sola fidei merum possidens, sine qua quisq; infidelis convincitur, etiam si fidelis esse videatur. Itaque nos eodem Petro docente solliciti esse debemus, ut quæ à Rom. Pont. praedecessoribus nostris, praesertim in sacris Concilijs pro obedientia hujusmodi auctoritate, libertatisque Ecclesiasticae, & sedis Apostolicae defensione mature, & ex legitimis causis inchoata sunt, nostro studio, cura, & diligentia debite absolvantur, & ad operum suum perdurantur, simplicium quoque animæ quarum etiam rationem Deo reddiduri sumus, à dolis & laqueis tenebrarum Principis liberentur, sanè scilicet. rec. Julius Papa secundus praedecessor noster, post indictum ex legitimis tunc expressis causis, de venerabilium fratrum sanctorum Rom. Eccles. Cardin. de quorum numero tunc eramus,

a C. cum infirmitas. de parent. & remissio. b Philipp. 2. c. 1. Reg. 15. d Augusti. in opere Monachorum. e Gregor. 15. moral.

consilio & assensu, sacrum Lateran. Concilium, provide considerans cum eodem sacro Lateran. Concilio, Biturice. Regni Francie corruptelam, quam illi pragmatice sanctionem vocant, cum maximo animarum periculo & scandalo, ac dignitatis sedis Apostolicæ derisum & vilipendio retroactis temporibus viguisse & adhuc vigere, ejusdem pragmatice sanctionis negotium eodem approbante Concilio discutendum certis tunc nominatim deputatis Cardinalibus & Prælati certæ congregationis commisit. Et quamquam sanctio præfata ex multis nullitati notorie subjaceret, schismaque manifestum foret & contineret, & propterea citatione aliqua minime præcedente per se irrita, nulla, & invalida declarari potuisset: ex abundantiam tamen cautela idem Iulius prædecessor Gallicos prælatos, capitula Ecclesiarum & monasteriorum, parlamenta, & laicos illis faventes, & dicta sanctione utentes, omnesque & singulos alios in præmissis sua communiter vel divisim interesse putantes, per edictum publicum, cum ad partes illas tutus tunc non pateret accessus, in Mediolan. Asten. & Patien. Ecclesiis valvis affigendum monuit, quare sanctio præfata, illiusque corruptela & abusus, in concernentibus auctoritate Romana Ecclesiæ, & sacrorum canonum ac Ecclesiasticæ libertatis violationem, nulla & invalida declarari non deberet. Cumque dicto Iulio prædecessore in humanis agente diversis impedimentis causantibus citatio exequi & reproduci, ac negotium abrogationis huiusmodi plene discutit, ut intento ipsius Iulii prædecessoris fuerat, non potuisset, sed eodem Iulio prædecessore rebus humanis exempto, citatio ipsa legitime executi, & per procuratorem fidelem sacri Concilii promotionem reproducta, ipsorumque citationum non comparentium contumacia accusata, & ad ultiora procedi petitum fuisset, nos divina favente clementia ad summum Apostolatus apicem assumpti, omnibus rite pensatis, per theon prædictæ ex certis causis nullum tunc responsum dedimus, ac deinde cum per dictos monitos & citatos diversa impedimenta allegarentur, quare in termino eis (suo præsertim) præfatio comparere non potuissent, ut omnis iustæ excusationis & quarelibet occasio eis auferretur, terminum citationis & monitionis huiusmodi præfatum eodem sacro approbante Concilio ad alium tunc expressum terminum jam diu effluxum in diversis sessionibus pluries prærogavimus.

Cum autem moniti & citati prædicti sublatis jam omnibus impedimentis, effluxis que omnibus terminis, eorum nobis & dicto Concilio non comparuerint, nec comparere curaverint ad allegandum causam quare sanctio prædicta nulla declarari non debeat, ita ut excusationis ultra locus non sit, possintque merito contumaces reputari, prout eos exigente iustitia reputamus: Nos mutare attendentes pragmaticam sanctionem, vel potius ut dictum est, corruptelam, schismatis tempore à non habentibus potestatem editam, reliquæ Christianæ Reip. Ecclesiæque sanctæ Dei nullatenus conformem, & à clame Ludovico XI. * * a Francorum Rege Christianissimo revocatum, cassatum, atque abolitum, auctoritatem, libertatem, ac dignitatem dictæ sedis violare, ac diminueret facultatem Romani Pont. pro tempore existentis sanctæ Romanæ Ecclesiæ Card. pro universali Ecclesiâ assidue laborantium, virorumque doctorum personis, quibus abundat Curia, & quorum consiliis sedis Apostolicæ, & Rom. Pont. atque universalis Ecclesiæ auctoritas & potestas conservatur, negotiaque diriguntur, & in prospero statu confoventur, Ecclesiis & monasteriis, eisdemque personis de reliquis beneficiis Ecclesiasticis iux-

ta eorum status exigentiam providendi sententiam: Prælati vero Ecclesiasticis illarum partium ordinem præbere, ut ipsi nemum Ecclesiasticæ disciplina obedientiam sanctum frangant, & violant, ac contra eorundem prædictam eorum matrem, curam regant, deest præmissa audendum viam aperire, ipsamque potestatem libertati subjacere, nulloque modo aliquis tempore, legatus tolerantie, cuiusdam administrationis, scilicet Pont. prædecessores nostri præfati, quos ipsi suo tempore summopere optare demonstrant, contrariam dispositionem huiusmodi, vel malignitatem temporum, vel illi illi provideret, & in totum occurrere non viderent, sed temporibus tolerasse vix fuerunt: considerans tamen ab ipsius Biturice. sanctionis editione sex annos viginti fluxisse, nullamque infra hoc tempus præfatum præter hoc Lateranense Concilium legitime factam constitutionem, quo cum (disponente Domino) constitutionem ab eisdem improbe sanctionis extirpatione & abrogatione sine nostra & sanctorum patrum in præfato Concilio congregatorum nota, ac nostra, & dictorum illorum utilium animarum periculo abimere, seu deponere posse, Augustino teste, iudicamus, atque censuimus.

Et sicut pie memorie Leo Papa I. prædecessor noster, cuius in hoc libenter quoad possimus vestigia imitari, ea qua in secunda Ephesina Synodo temere contra libertatem & catholicam fidem gesta fuerunt, postmodum in Chalcedonen. Concilio mandavit ac fecit per litterarum firmitate revocari: ita & nos à sanæ memore Sixti & contentorum in ea revocatione certis non debent saltem conscientia, ac nostro & ipsius Ecclesiæ immutari posse, aut debere censuimus. Nec illud nos movere debet, quod sanctio ipsa & in ea contenta in Basilien. Concilio edita, & ipso Concilio instante à Biturice. congregatione recepta & acceptata fuerunt, cum ea omnia post translationem ejusdem Basilien. Concilii per Eugenium Papam V. etiam prædecessorem nostrum factam, à Basilien. concilio, seu potius contrarium factam, que præsertim post huiusmodi translationem Concilium amplius appellari non merebatur, sed noster, ac propterea nullum robur habere poterunt, cum eam ipsa solum Rom. Pont. pro tempore existentem, per quam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendorum plenum jus & potestatem a habere, ac de ea licet scripturæ testimonio, dictis sanctorum patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum etiam prædecessorum nostrorum, sacrorumque caponum decretis, & ipsa propria etiam eorundem Conciliorum confessione manifeste constet: quorum aliqua ceteræ præfate, restant verò utpote notoria, silentio præterite.

In Alexandrina enim Synodo Arabum hæreticorum existente Felici Romano Pont. ab eadem Synodo legitime fuisse legitimus, Nicenam Synodum iterum, non potest ab ipse Romano Pontif. auctoritate Concilio aboliri. Neque nos latet etiam eundem Leonem Pontificem, in eadem secundam Synodum ad Chalcedonem, in eadem Martini etiam Papam quintum prædecessorem nostrum Concilio Senen. potestatem resisterent habita decessit, la consensus ipsius Concilii mentione habita decessit, Ephesinam quoque primam Synodum Chalcedonen. & Chalcedonen. eidem Leoni VI. Agathino VII. Hadriano VIII. Nicolao VIII. etiam Constantino, Synodum Hadriano Romano Pont. prædecessoribus nostris maximam reverentiam exhibuisse, eorundemque Pontificum institutionibus & mandatis in sacris conciliis per eos editis & factis reverenter & humiliter obtemperasse, unde Damasus Papa & ceteri præ-

a Ludovicus XI. Francorum Rex per legatos missos ad Pium II. liberam Ecclesiæ & Pontificis regno obedientiam præstitit, abrogationem pragmatice sanctionis, & magna in Turcia auxilia pollicens. Renoué Senatuy Parisiensis. Gagum. libro 10.

a Vi hæc facilius inveniantur quædam in tractatu de translatione Papa & Conciliorum, Dominicus Jacobinum libro de Concilio, articulo 7. Partem de hinc in ante, de postquam Papa & Concilio.

